

PROROK *a* LADY KOSICE

ONDŘEJ KUNOVSKÝ

● ■ pointa

Prorok a Lady Kosice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Ondřej Kunovský
Prorok a Lady Kosice – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PROROK *a* LADY KOSICE

ONDŘEJ KUNOVSKÝ

● ■ **pointa**

Symfonie musí být jako svět – musí obsahovat vše

Mahler

KAPITOLA I

Prolog

Jsou dny, kdy se celý život scvrkne do malé kuličky. Ale tak hezky, znáte to? Celý svět a všechen ten život na něm, i náš vlastní, nám připadá jakýsi přehledný a jasný, jako na dlani. Máme ty naše včerejšky hezky v jedné čitelné řádce, díky čemuž se nám i zítřky jeví bez starostí.

Přijdou ale také dny, kdy se jen skloníme v tiché modlitbě a ta scvrklotina života se nám pozdává nějak nečitelná, vzdálená, nedostupná. Nemáme pořádek ve dnech, které už uplynuly, a snad se pak děsíme vykročit do dalšího rána. Ve strachu, co přinese.

Jsou v životě dny, které napíší celé kapitoly – a jindy se utrousí sotva pár vět či slov, které snad ani nestojí za snahu. Někdy však těch pár slov, která se jenom tak životem mihnou, zanechá v nás silnější a trvalejší ozvěny než celé nic neříkající ságy a litanie životní vaty a výplně.

Někdy život přinese slet dramatického dění, které graduje a roste, načež se v tom nejvypjatějším bodě zastaví, aby nám život sám sdělil něco převratného. A pak se opět vrátíme do onoho divokého kolotoče, ale již ho nevnímáme tak jako předtím.

Jsou v životě dny, které přinášejí velké, ba i hrdinské skutky. Kolik jich ale je? Více než těch, kdy se schoulíme ve své malosti a nicotě... a hrdinství? Dejte pokoj, člověče! Velké skutky, to není nic pro mě, to není nic pro dnešní den!

A některé dny je zkrátka nejlepší vykročit ze dveří a v hospodě si poručit pivo, tak jako to každý pátek už po mnoho let dělávají pan doktor Deml a pan inženýr Durych.

***

„Teda povím vám, pane inženýre,“ volal pan Deml už ode dveří vřeše si na mosazný háček kabát, „jaký divný sny já tenhle týden míval – ano, pane vrchní, jako obvykle – a pořád dokola takový podobný, až z toho jde hrůza, řeknu vám.“ Pan Deml se pokojně uvelebil u stolu vedle pana Durycha, který přišel před chvílí a už měl před sebou na stole čerstvě natočené pivo.

„Čekáte, až opadne pěna, že?“ směje se pan Deml. „Nebo,“ zarazil se, „doufám, že ne na mě.“

„Od každého trochu,“ pousměje se pan Durych, ale to už hospodský Stárek staví zlatou sklenici s čepicí i před pana Demla a pánové si výmluvně připijí. Ono takové chlapské přiřuknutí a hluboký střet očí při tom, to i bez jediného slova vypoví někdy více než hodinové rozhovory.

„No ale s těmi sny,“ olizuje si pan Durych pěnu ze rtu, „s těmi sny, to jste na tom jako já. Také mě celý týden jeden pronásledoval. Ne tedy ten samý, jen v nich byli ti stejní lidé, ale kamsi se to vyvíjelo. Až do včerejška, včera jakoby to sklouzlo jinam, připadal jsem si, že se snad vkrádám do snu někoho jiného, nebo tak něco; chápete, že?“

Pan Deml se zhluboka nadechl a dlouze se zadíval na krucifix visící nade dveřmi. „Asi ano. Asi chápu,“ řekl tlumeně a poněkud zneklidněně zabořil pohled do pivní pěny, jakoby v ní hledal odpověď. „Musím říct, pane doktore, že mě až děsí, co říkáte. On totiž i ten můj sen se po pár dnech... ani nevím, jak to popsat, ale asi jak jste říkal vy: přišlo mi, že to, co se mi zdálo včera, do toho snu snad ani nepatřilo, jakoby to byl úplně cizí sen.“

„A třeba hned ten můj,“ rozesmál se pan Durych a v komické slavnostnosti pozvedl půllitr k rozesmátým rtům.

Chvíli pánové seděli beze slov. Teprve až druhé pivo, které před ně vrchní naaranžoval, je vytrhlo z jejich zadumání.

Hospodský Stárek, to byl ještě výčepák ze staré školy. Za celou éru

jeho hospody, kde každý večer tvaroval do sklenic malé kousky zlatavého umění (přičemž každý kus byl originál), nikdo nepamatoval, že by kdy dostal pivo pod míru, bez pěny nebo teplé – v tom mu bránila jednak tradice výčepácké cti, jednak jeho celková poctivost a láska k řemeslu. Nedělal to pro peníze, mohl by jít už dávno do penze, ale proč zanechávat krásného živobytí, když stále člověku něco přináší. Nikdy moc nečetl, ani noviny, a rádio poslouchal jen nerad, ale vždy dokázal v šumu své hospody rozpoznat, kde se hosté baví o něčem zajímavém. Tak už měl za ta léta vytrénované uši.

Pány Demla a Durycha počítal už tak trochu k inventáři své hospody a měl je rád. Znal je už dobře, nemusel se jich ptát, co si pánové poručí, a s potěšením naslouchal útržkům jejich hovorů. Věděl, že jsou to oba lidé vzdělaní, ale přesto obyčejní, se všedními starostmi i radostmi. Oběma pánům chyběly dva nebo tři roky do důchodu a během svých životů došli ve městě značné oblibě (pan Durych byl dokonce místní zastupitel).

A vida, hospodský už před ně staví třetí pivo. Venku je dnes chladno, ale pánové mají přesto žízeň. Aby ne, když je týden pryč a ohýnek v kamnech v rohu lokálu tak vesele popraskává.

Pan Deml stále s mírně přivřenýma očima pozoruje krucifix. To jindy nedělá, říká si v duchu pan Durych a úporně přemítá nad důvodem. Že by to souviselo s tím snem?

„No a o čem tedy byly,“ hltne si piva, „o čem se vám celý týden zdávalo, pane doktore?“

„Jak bych začal?“ dumá pan Deml a mírně pokyvuje hlavou ze strany na stranu, „víte, že jsem věřící člověk, že? Ne nějak dogmaticky, nejsem žádný fanatik, nebo tak, to ne. Ale věřím. A právě proto je ten sen tak divný, je to proti všemu, co jsem považoval celý život za správné a jaksi... no prostě normální. Nikdy jsem nad tím nepřemýšlel, že by tomu mohlo být jinak, ale teď mě vám to celou tu moji představu tak pocuchalo,“ povzdychl a namaloval palcem na stěnu zamlžené sklenice pár neurčitých křížků. „Vám se také zdálo něco hodně zvláštního, pane inženýre?“ zeptal se pana Durycha.

„No bodejť,“ zahlaholil pan Durych, „taky pořád spekuluju nad tím, jak mě to do té hlavy přišlo, kde to ten můj mozek vzal? To podvědomí, pane doktore, to je vám vskutku věc předivná, asi je nikdy

nebudeme dost dobře chápat. Ale víte co, asi to mám z těch novin. Žena mi pořád říká, ať si tím nekazím den hned po ránu. A má recht!“ bouchne pan Durych symbolicky do stolu. „Když ono se to teď všude ve světě mele, všude samá válka, anexe, já nevím, co ještě. Snad to bylo vždycky tak, ale alespoň jsme my, obyčejní smrtelníci, o tom tolik nevěděli. A snad nám bylo líp.“ Pan Durych stiskl pevně rty k sobě a po vzoru přítele rovněž pokýval hlavou. „Víte, občas mi přijde, jako kdybychom se už dožili nějaké antiutopie. Že to lidstvo už snad ani nic hezkého nečeká, jen temno, špína a vzájemná nenávisť. Nenávisť způsobená pudem sebezáchovy, protože co jiného v té tmě a hnusu dělat, než rvát se alespoň o kus holého bytí, že?“

A opět pánové chvíli mlčky očima vybízejí svá piva, aby jim také něco pověděla.

Ale když půllitry mlčí a jen tu a tam se v nich hne klesající pěna anebo ode dna odskočí perlička, začne opět pan Deml: „Však mi to povězte. Pamatujete si, co se vám přibližně zdálo?“

„Ale jo,“ pookřeje pan Durych, „vcelku živě. No, a vy mi o tom vašem snu také musíte povykládat. Zajímalo by mě, jak může obyčejný sen přivést člověka na pochyby o víře. A hlavně zjistíme, jestli jsme se opravdu vkradli sobě do spánku,“ dodal s lehkým smíchem.

Hospodský Stárek roztáčí další piva, zvědavě špicuje uši a radostně sleduje, jak po vlhkém studeném skle stéká pramínek piva a tvoří ode dna stoupající rybníček vršící se pěny.

„Tak povídejte, pane inženýre,“ slyší hostinský od stolu, „já vás po chvíli vystřídám.“

KAPITOLA II

Schůze

„Takže, z přítomných tu máme pana Vránu, pana Kulhánka, ano, vidím vás, dále pak pana Dubského a pana Jásala, pana Roháčka, á, támhle, výborně, ano, ano, už vás vidím,“ četl pan Sindak prezenci přítomných dnešní schůze a tlustou neořezanou tužkou si ta jména zaškrtoval v seznamu radních. „Vidím pana Grejba, bez vás by to samozřejmě ani nešlo,“ udělal u tohoto jména nedbalou fajfku a spiklenecky se na posledního jmenovaného usmál. „A nyní nepřítomní. Nevidím zde pana Veverku, ale ani pana Tichého. Zvláštní, většinou zde alespoň jeden z nich bývá. Ale nevádí, nevádí. A pan Lysý je tady? No, nedá se nic dělat, ten nám tu chybět nebude,“ načež se všichni sarkasticky pousmáli. „Tak, to bychom měli,“ uzavřel pan Sindak čtení z listu přítomných a pohodil papíry na stůl.

Pan Sindak byl starosta místní obce, velice vážený pán, něco mezi padesátkou a šedesátkou, poměrně obtloustlý, s bodrým obličejem a dvěma bradami. Vlasů mu již mnoho nezbylo, a tak všechny oslňoval nejen svým výkonem starostenského úřadu, kde seděl již několikáté období, ale i svou lesklou lysinkou vrhající po zdech zlatá prasátka. Ostatní pánové (ať už přítomní, či nepřítomní) byli místní radní. Co který z nich dělal, vlastně ani není zcela známo. Byli mezi nimi lékaři, právníci, podnikatelé a tak podobně; zkrátka samí materiálně vzdělaní lidé. Duchovní mezi nimi nebyl žádný, jelikož lidé

v této době už považovali Boha a jemu podobné věci za cosi zastaralého, za něco, s čím nemá cenu ztrácet čas. Řadili ho spíše do světa pohádkových bytostí a strašili jím malé děti.

Jediný z přítomných, jehož zaměstnání bylo všeobecně známo (krom starosty), byl pan Grejb, který zde již řadu let zastával místo náčelníka policie. Se starostou Sindakem si byli velmi blízcí, mnozí lidé zde tušili dokonce i jisté zákulisní věci, o kterých se ve městě šuškal.

„Dneska je nás tady celkem dost, to mám radost,“ uvelebil se starosta do pohodlné židle v čele stolu a pustil se do takové té povšechné řeči o tom, co se za minulý měsíc v obci událo, že konečně zaasfaltovali tu díru na silnici vedoucí přes náměstí, což byla pozitivní zpráva; ale také, že nějací chuligáni posprejovali vrata městského muzea a tak dále a tak dále.

Když dokončil svou řeč, otevřely se dveře, jimiž přispěchal lehce zadýchaný muž.

„Omlouvám se, nestartovalo mi auto, musel jsem jet druhým. Ale už jsem tu. Přišel jsem o něco?“

„Ehm hm, ani ne, ani ne,“ zvedl pan Sindak obočí a škodolibě se zašklebil. „A vidíte, víte, že jsem vás přehlédl v seznamu, když jsem dělal dnešní docházku? To hned napravíme, nevádí, nevádí,“ naslinil tužku a u jména právě příchozího muže udělal další klikyhák.

Onen zadýchaný muž byl jistý pan Galeb, místní podnikatel, továrník a patrně nejbohatší muž ve městě, což bylo starostovi, ale i náčelníku policie Grejbovi tak trochu trnem v patě i v oku. Pan Galeb patřil k opozici vůči současnému vedení města a měl se stále na pozoru, kdy bude mít příležitost patřičně rozmáznout nějakou tu aférku či skandál – což ovšem platilo oboustranně. Nyní se však pokorně usadil na své místo a nedbaje káravého pohledu starosty a pana Grejba, kteří si jistě velmi užívali, že ho mohou za něco pokárat, začal si vybalovat své věci z příruční kožené tašky.

Pan Sindak vstal ze židle. Jelikož pan Sindak nikdy neplýtval energií na to, aby se postavil, nebylo-li to opravdu něco, co mu za tu námahu stálo, bylo tím pádem jasné, že se chystá ostatním sdělit něco opravdu echtgeniálního.

„Vážení,“ začal zhluboka, „jistě víte, jak na nás média všestranně tlačí a naléhají, abychom se my, lidé, více sžívali s přírodou. Jistě, jistě, je to krásná a vznešená myšlenka a já myslím, že každý jim musí dát za pravdu. Musíme si přírody vážit, musíme ji ochraňovat, velebit ji a povznášet, protože jenom ten, kdo ochraňuje a stará se o ty bezbranné tvorečky a všemožná hovádka, se může pyšně nazývat člověkem,“ pronesl se značným patosem a závažností v hlase tuto svou takřka hereckou etudu, a aby dodal svým slovům ještě větší váhu, opřel se tlustými dlaněmi o masivní stůl. „Ale přátelé,“ mrkl na pana Grejba, „přátelé, my si v prvé řadě musíme uvědomit, jak je příroda dokonalá a že i my jsme její součástí. A právě proto si z ní musíme vzít příklad!“ a vítězoslavně se napřímil. Pan Grejb, který zřejmě předem věděl, kam starosta míří, a že to nejsou jen povrchní moralizující řeči, uznale pokyvoval hlavou. Ostatní však zatím ani zdaleka netušili, kam starosta svou evidentně dobře naučenou řečí směřuje. Jen na panu Galebovi byl vidět jistý stín obav, s čím přijde jeho konkurent tentokrát.

Starosta pokračoval: „A nejen, že si musíme vzít příklad. My ten příklad musíme uvést v platnost. A to je to, o to tady jde, to je ta cesta, kterou by se naše město mělo nadále ubírat,“ dohrměl a odkašlal si. Chvilí mlčel, prorýval přítomné pohledem a záhy se dal opět do řeči: „Nebudu už dál chodit kolem horké kaše. Zkrátka, sešli jsme se, já a zde přítomný pan policejní náčelník Grejb, s řadou světoznámých odborníků na ptactvo, no s těmi, však víte...“

„Ornitology“, přispěchal na pomoc temným syčivým hlasem pan Grejb, stále kývaje hlavou.

„Ano, ano, děkuji vám, s ornitology, rovněž s několika znamenitými psychology a zejména sociology a politology a jim jsme předložili náš návrh, který mě,“ při čemž se pýchou a blahem zatetelil, „napadl jednoho krásného letního dne, kdy jsem na své zahradě pozoroval ptáky. Viděl jsem totiž kosa, víte? Takový obyčejný pták, kterých jsou v našem kraji stovky, možná tisíce. Ale víte, co je na kosech zvláštního? Že kosi – muži, chceme-li to tak nazvat, na zimu zůstávají doma, zatímco kosice, neboli kosi – ženy, ty na zimu odlétají čertví kam. Takový kos – gentleman si za tu dobu obstará a užije, co zobák ráčí a ta jeho dáma, ta lady kosice také. No, a to je právě ten můj nápad.

No, chlapi,“ přešel po chvilce odmlky na familiárnější vlnu, „považte, co nás ty ženský stojí. A tím nemyslím jen peníze, ale i těch nervů. Však mi dáte za pravdu, že ženský akorát všechno komplikují. Věci by kolikrát šly jak na drátkách, nebýt na jednu stranu toho jejich kibicování, ale, uznávám, i na stranu druhou jejich rozptylujících faktorů. Nezapírejte, chlapi, že jste se nikdy nenechali vyrušit od práce, když vás žena volala k obědu, že jste, jak já říkám, nepodlehli knedlíku. Můj návrh tedy zní: udělejme to jako ti kosi,“ a plácl hřbetem pravé ruky do dlaně levačky. „Pošleme naše drahé polovičky hezky na zimu někam do tepla, ony si odpochnou od nás, my od nich, dáme to tady zatím do pořádku, pěkně po chlapsku, zvelebíme celé město, no a na jaře se nám pak ty naše křehulky vrátí odpočaté a vše bude jako nyní, jen tu bude všechno hezky opravené, zvelebené a obnovené, že to tu ani nepoznají.“

To jako neuvidím svou ženu půl roku? A svou dceru? Vždyť tomu našemu klukovi se bude stýskat. A mně taky! Bylo snad až fyzicky možné vidět tu vlnu zděšení, jež proběhla mezi radními, kteří si v tu chvíli svorně mysleli, že starostovi přiskočilo.

Ten ale s klidem pokračoval: „A to všechno mi ti špičkoví znalci a odborníci potvrdili,“ na chvíli se odmlčel a ujistil se, zda všichni přítomní dávají pozor. Ani nedutali. „Oni tihle kosi,“ mudroval dále, „to jsou náramně chytrý zvířata, jen co je pravda. Člověk si ani nevšimne, kolik jich kolem nás je, ale vymyšlený to teda mají, to se musí nechat, to musíme uznat. Co říkáte, pánové, tak to odhlasujem, ne?“ a lišácky zamrkal.

Nastala chvíle ticha. Pan Grejb stále příkyvoval, pan Sindak trhavými pohyby hlavy obhlížel radní a čekal, jak se k jeho návrhu vyjádří. Pan Galeb seděl nehnutě a zíral na starostu vytřeštěnými očima. Po chvíli se ozval dutým hlasem pan Dubský, o kterém bylo známo, že na něho má Grejb na policii pěkně tlustý spis obsahující věci ne zrovna moc populární v očích voličů. „No, jestli to schválily skutečně takové kapacity, jak říkáte, pane starosto, tak já bych myslel, abychom to tedy odhlasovali, co myslíte, pánové?“

A přidal se i Pan Vrána, po chvíli pan Roháček a další a další. Nebylo divu, starosta s náčelníkem policie na každého něco měli. Na každého, kromě pana Galeba.

„Proboha,“ vyskočil pan Galeb ze židle, když viděl, jaký nesmysl se jeho kolegové chystají schválit, „chlapi, to jste se dočista zbláznili? Kterej odborník vám mohl takovou pitomost doporučit?“

„Jen samé kapacity, mohu vám dát i jména. Dokonce nám přiklepli i tučný grant,“ oponoval s ledovým klidem starosta, který očividně s takovouto reakcí pana Galeba počítal a byl na ni dobře připravený.

„Tomu nevěřím, nevěřím! Přece nemůžeme udělat takovou hloupost, vždyť je to proti zákonitostem lidstva a lidství jako takového! Přeci nemůžete na takovou dobu odloučit všechny muže a ženy. Nemůžete vytvořit jednopohlavní společnost, to prostě nejde, to je proti přírodě, proti veškerému řádu světa a veškeré lidské přirozenosti a zažitým standardům, rozporuje to s řádem celého člověčenstva, to prostě nejde. Nejde!“ Zoufale se rozhlížel po zbylých radních, jestli ho alespoň někdo v jeho oponentuře podpoří.

Marně.

„Vy chcete zkrátka jen z principu panu starostovi oponovat. To byste nebyl vy, kdybyste mu nezkoušel stát v cestě,“ obořil se na něj pan Vrána, o němž starosta a pan Grejb věděli, že spí se ženou radního Kulhánka. Ozvalo se souhlasné mručení a pan Galeb schytil mnoho nenávislných pohledů. Nikdo pana Galeba nepodpořil. Strach o vlastní pohodlí a pověst je zkrátka a bohužel daleko silnější než přesvědčení o správnosti svého jednání, i když je v ohrožení třeba i celé lidstvo.

„Sakra, chlapi,“ pokračoval pan Galeb zvýšeným hlasem, který se mu ale zároveň roztrásl, „vy mi tady patláte růžovou štětkou po ksichtě a nazýváte to osvícenstvím. Neblbněte, přece si nemůžeme hrát na...“

„Boha?“ skočil mu do řeči syčivým, hlubokým, ale klidným hlasem pan Grejb, který až doposud převážně mlčel. Tento vysoký, štíhlý muž s černými, ale již trochu prošedivělými, nakrátko střiženými vlasy, velice ostrými lícními kostmi a zlověstně zírajícíma očima zpod hustého, rozčepýřeného obočí se konečně také ujal slova: „Pane Galebe, oba víme, jak to v těchto časech s Bohem je. Je pryč. Odepsaný, vyřízený. A někdo tedy tu jeho práci vykonávat musí. Četl jste vůbec někdy ty povídky o něm? Vždyť stejně nakonec každému odpustí. Takže i kdyby se tento experiment nevydařil, stejně nám ve své una-

venosti všechno promine. Dejte pokoj s Bohem, pane radní, a řešte, prosím, opravdu důležité věci.“

Starosta panu Grejbovi pokynul na znamení souhlasu a díky. Pan Galeb zůstal jen nevěřícně koukat s ústy dokořán.

„Tak co, chlapi?“ vzal si opět slovo pan Sindak, „tak to teda odhlasujem, ne? Kdo je pro? Ano, to máme sedm. A kdo proti? Jeden. Návrh je tedy schválen v poměru sedm ku jedné. Máte ještě někdo něco k projednání? Ne? Nevadí, nevadí. Děkuji vám, na shledanou, pěkný den.“

***

Toho večera zazvonil prezidentu ornitologické komory telefon. Volal starosta Sindak.

„Že odhlasovali?“ chvíli mlčel. „Ano, výborně, výborně, dám o tom vědět ostatním. Ano. Ano. Děkuji. Vy také. Děkuji, také buďte zdrav.“

Zavěsil a s hlubokým nádechem se posadil do ušáku u krbu.

„No. Tak to jsem nečekal,“ řekl si pro sebe. „Tohle jsem opravdu nečekal. Experiment, jaký nemá v dějinách obdoby, právě začíná... To jsem zvědav...“ a hořící třískou z krbu si připálil tlustý doutník.

KAPITOLA III

Prapodivný článek

Pavel byl vcelku nenápadný mladý muž. Minulý týden mu bylo sedmadvacet, takový obyčejný kluk, jakých kolem nás chodí stovky a my si jich nevšimáme. Ne proto, že by byli nezajímaví nebo nudní, ale právě proto, že je jich v našem okolí tolik. Kdyby byla ve stádě bílých ovcí jedna černá, nebo vlastně v jakkoliv barevném stádě jedna jinak zbarvená ovce, všimneme si jí hned, přišla by nám něčím originální, zvláštní, prostě jedinečná. Ale pokud by každá ovce v tom stádu měla jinou barvu, asi bychom se nad vybranými kusy příliš nepozastavovali, co na tom, že je každá originální, zvláštní a prostě jedinečná; takových jsou jednoduše kvanta. A přesně takový Pavel byl. Jedna z těch originálních ovcí ze stáda hrajícího všemi barvami. Nebyl nijak nadprůměrně inteligentní, ale vždy nad věcmi přemýšlel z několika stran, selským rozumem, ale i s jakousi chabou filozofickou základnou získanou občasnou četbou. Nebyl ani výjimečně vysoký nebo nadstandardně silný, ale nikdy se nebál práce, při které by si zašpinil ruce. Samozřejmě myšleno hlinou či sazemí; nikoli černým svědomím.

A právě v tom spočívala Pavlova originalita – v čistém svědomí. Věci, které považoval za správné, byly pro něj vždy daleko podstatnější než to, co bylo obecně pokládáno za nezbytné.

Pracoval jako úředník v kanceláři na místním obecním úřadě. Pod jeho rukama procházela nejrůznější lejstra, spisy, složenky a formu-

láře, bílá nafta, jak tomu sám říkal, neboť ve složenkách a formulářích tkví skutečné materiální bohatství a pohonná hmota moderní společnosti. Chodil do práce na přesný čas, v přesný čas měl přestávku na oběd a v přesný čas z kanceláře odcházel. To mu vyhovovalo. Pro někoho stereotyp, pro jiného pořádek a systém.

Bydlel v pronájmu v malém bytě ve čtvrtém patře jednoho starého panelového domu. Neměl toho moc, ale měl to, co chtěl mít, a to, co potřeboval. Malá knihovnička, v níž stádal nejrůznější knihy, které posháněl po antikvariátech a knihobudkách na nádražích, mu byla mnohdy jediným přítelem, u kterého hledal útěchu za dlouhých večerů nebo když nemohl spát. Se sousedy vycházel dobře. Ti ho nepovažovali ani za příliš sympatického a srdečného, ale ani za nepohodlného či na nervy jdoucího.

Výjimkou byla stará paní Zábratská, stařenka žijící osamělý život v protějších dveřích. Když jednomu z nich došla třeba káva, věděl, že zazvoní-li naproti, nebude odbyt. Pavel někdy sousedce i nakupoval, jelikož dojít do krámu pro ni byl již náročný úkon, zatímco pro něj to bylo pár chviliek. Navíc z toho měl vždy dobrý pocit a tak nějak podvědomě cítil, že se mu někde, ačkoliv netušil kde, připisuje jakýsi plusový bod. Měli i společnou terasu, na které kdysi býval chatrný paraván rozdělující balkon na dvě poloviny, ale dohodli se spolu na jeho odstranění, aby nemuseli chodit přes chodbu. Měla ho ráda tak trochu jako syna a Pavla zase zajímali lidé, kteří už toho v životě hodně zažili. A tak často na té terase po večerech sedávali, popíjeli víno (Pavel si i příležitostně zapálil cigaretu) a stařenka Pavlovi vyprávěla o svém pestrém životě.

Jinak žil sám. Během života již zažil vztah se dvěma nebo třemi dívkami, ale to byla již minulost a nechtěl se nyní hrnout do hlubších závazků. Jeho v jádru citlivá a romantická duše snad sentimentálně čekala na opravdovou lásku. Ale nebyl mu cizí ani vztah na jednu noc. Pokud to tak chtějí obě strany, není na tom nic špatného, obhájil si vždy sám před sebou, strávil-li s nějakou dívkou noc. Hlavní je přece nikomu neublížit. Mimo to byl poměrně pohledný a atraktivní, takže se několikrát stalo, že se do něj nějaká dívka zamilovala. To pak s těžkým srdcem nesl, když ji musel odmítnout, jelikož si dokázal představit, jakou bolest možná někomu působí. Empatie u něho byla

daleko vyvinutější než u většiny běžných lidí. Pak se s tím vždy svěřil paní Zábratské, která jej laskavě vyslechla a se soucitem, mířeným jak k němu, tak k odmítnuté dívce mu pověděla nějaký podobný příběh z vlastního života. Čas běží, ale lidé zůstávají, jen se mění jejich tělesné schránky.

Tak tedy plynul Pavlův život. Měl ho rád, a zdálo se, že i život má rád jeho. Nic zásadního mu nechybělo, vždy se díval na věci optimisticky. Byl na světě šťastný.

Dnešní ráno je jako každé jiné. Je sedm hodin, Pavel sedí v kuchyni, snídá namazaný krajíc chleba, pije černou kávu a čte ranní noviny, které mu každý den chodí do schránky. Dočítá se v nich nejrůznější věci, jako například kdo komu vyhlásil válku, která celebrita se zrovna rozvádí a která si nechala zvětšit poprsí, čte o tom, že hrošíka liberijského zbývá na světě už jen několik kusů nebo že hulman jávský (o čemž ani nevěděl, co to, kčertu, je), vyhynul docela. Pavel se ale div neoparil kávou, když si přečetl následující článek:

8. září

Na včerejším zasedání městské rady se místní radní v čele se starostou Sindakem rozhodli k následujícímu opatření: s platností od 15. října musejí všechny ženy zde žijící opustit obec a až do 15. března budou ubytovány v nasmlouvaných ubytovacích zařízeních v Chorvatsku, Bosně a Hercegovině, Řecku a Turecku. Doprava pro ně bude obcí zajištěna, celý tento pobyt je hrazen z obecního rozpočtu, který byl výrazně posílen štědrými granty nejrůznějších organizací. Celkově se tato vyhláška týká přesně 6458 žen, včetně nezletilých a nemluvňat, která odjedou se svými matkami, popř. opatrovnicemi. Všem mužům s datem odjezdu žen bude navýšena pracovní doba o 20 – 30 % (dle druhu povolání, věku a odpracovaných let), což je účelem celé

této akce – zamezení rozptýlení způsobovaného ženským pohlavím a zefektivnění prací právě po dobu ženské nepřítomnosti v obci. Platy ovšem zůstávají nenavýšené, díky čemuž dojde k navýšení procenta HDP a růstu ekonomiky. Akce je schválena a doporučena předními světovými sociology, psychology a politology. Jde o experiment, který je inspirován chováním určitých živočišných druhů, zejména kosů. Hranice obce budou po tuto dobu uzavřeny všem příslušnicím ženského pohlaví. Cílem je dosáhnout ryze mužské společnosti, ač krátkodobě, a navýšit tak efektivitu mužské práce. Osvědčil-li se tento postup, bude pak aplikován každoročně. O podrobnostech a průběhu vás budeme pravidelně informovat. Prosíme tímto všechny ženy, aby se dostavily na městský úřad, kde jim bude přiděleno zimoviště, spolubydlící a předán palubní lístek.

Dne 8. 9., podepsán starosta Sindak a ostatní radní.

Pavlovi zatrnulo. Co to má znamenat? Kachny přece bývají až na zadní straně novin. Rychle otočil na poslední stránky deníku, kde se nacházel pouze ne příliš zábavný kreslený vtíp o počasí. Ale onen šílený článek, jevící se jako ten nejhluupější žert, byl skutečně mezi relevantními zprávami. Dokonce mezi sloupky „důležité aktuality.“ Ještě několikrát článek projel očima, pokaždé zevrubněji a zevrubněji, ale stálo v něm bohužel stále to samé – ten špatný vtíp. Není dnes Apríl? Houby, je přece září. A není to..., ne, fejetony jsou až v dalším oddíle, opravdu je to v sekci „důležité aktuality“.

Pavel zašel do koupelny a opláchl si obličej. Stále nebyl ochoten té slátanině uvěřit. Vždyť to jde proti zdravému rozumu, proti všem přírodním zákonům, kterých jsou lidé, sice již dost vzdálenou, ale stále ještě součástí.

Nic naplat, musel jít do práce, neměl moc času na to, aby pátral, zda-li je článek myšlený vážně, či si jen redakce dělá z lidí bláznů. Ostatně v práci bude přímo u zdroje informací. Vždyť přece právě na úřadě,